

Et broget og muntert liv

Tre smukke kvinder i deres bedste alder og to jævnalderende mænd med briller tænker lidt tilbage og stadig frem i forestillingen »Slut«.

Af Knud Cornelius

ANMELDELSE

De fem på scenen i det tidligere Kanonhallen, nu République, øser ud af egne livserfaringer, men uden at blive private.

De har gennemløbet præcis de faser af et liv, som hovedparten af tilskuerne også har, og de deler glade ud af deres erfaringer, ærgrelser, overraskelser, vedholdenhed.

»Gammel« bare fordi man er født mellem 1937 og

Ensemblet fra den tæppebelagte brogede verden overfor publikum i République. Fra venstre: Finn Nielsen, Maria Stenz, Anne-Lise Gabold, Claus Bue og Kirsten Peüliche. Foto: Per Morten Abrahamsen

1947, nej, så afgjort nej! Den interessante baggrund for det hele er den skrivende instruktør Kamilla Wargo Breklings metode, som hun tidligere har brugt om parforhold, om kvinder og om mænd. Nu bruger hun den om modne mennesker - forhen kaldt gamle eller ældre, nu til

dags ofte kaldt seniorer, men de er slet og ret livserfarne, modne. Kamilla Wargo Brekling har talt med dem, lyttet, noteret nøglesætninger ned, bygget situationer op, og her står de så, de fem medvirkende, og ligner gamle klassekammerater eller arbejdskolleger eller

naboer - fri af snærende bånd, på vej mod et ukendt punktum, fulde af liv og kun lidt hysteriske over rynker eller værkende led. Det er meget livsbekræftende, let og muntert og præcist gengivet. Er Kamilla Wargo Brekling vore dages tv-Poul Martinsen eller radio-Vig-

go Clausen? Sammenligningen er nærliggende, for som dokumentar-forgængerne kommer hun godt ned under overfladen og evner at gøre det private alment. Udsagnene er genkendelige, kloge, let krukke og inderligt vedholdende. Livet må ikke slutte snart, for der er så meget, der skal nås endnu. Og livet er skønt - ikke mindst erindringen om alle de plager, der nu lykkeligt er skubbet på afstand.

Det meget store scenarium i teatret er bart, gulvet dækket af tæpper i alle tænkelige arter, væggene udstyret med enkle lysstoffer, og ned fra loftet hænger en variation af lamper, som efterhånden også kommer til at spille med.

Mod slutningen trænger bagvæggen sig symbolsk frem og gør gulvpladsen mindre, og så er det tid til at »gå hjem - det er nemt, den ene fod foran den anden«. Helt naturligt ligesom døden.

Der spilles indtagende af de fem på scenen. For det meste træder de frem med monologer, undertiden samler de sig til små optrin, synger en enkelt sang eller skaber baggrundsløde. Det

hele er prunkløst og hjertevarmt.

Kirsten Peüliche er helt fra plakaten forestillingens frodige midtpunkt med sin præcise humor, godt suppleret af den originale Anne-Lise Gabold og den fikse Maria Stenz. Al kvindelighed forenes på det dejligste i de tre.

Mændene med Finn Nielsen som den kække og Claus Bue som den lidt mere vrantne sætter galant kvinderne i relief med rørende selvbevidsthed.

Dem fem kunne ikke være bedre valgt - veloplagte og træfsikre skuespillere med masser af overskud. Og på stolerækkerne klukker tilskuerne ofte af latter, for ironien er munter og alvorren dens nødvendige forudsætning.

Et modent publikum vil have det rigtig godt med denne vitaminindsprøjtning.

»Slut« af Kamilla Wargo Brekling, ensemblet og Karina Dichov Lund, iscenesat af Kamilla Wargo Brekling République's store scene, Østerbro - varighed: 1 time og 30 min. Opføres til den 27. marts